

som ledsage Lovforslaget, at der har været forelagt de 13 Amtsråd af Landets 19 — eller 20, naar man tager Bornholm med — det Spørgsmaal, om der var Anledning til at forøge Jordemødrenes Løn. Jeg veed ikke, af hvilken Grund dette Spørgsmaal kun har været forelagt de 13 Amtsråd og ikke de andre. Jeg veed heller ikke, om det Amtsråd, som jeg nærmest hører til, hører til de udvalgte, hvis Mening har været æstet, eller ikke; men det veed jeg, at Amtsrådene i det Mindste maa antages at have et bestemt Kjendskab til Jordemødrenes Stilling, om hvorvidt de ere trængende til en Forbedring af deres Kaar eller ikke, og jeg maa for mit Vedkommende lægge særlig Vægt paa, at af de 13 Amtsråd, hvem Spørgsmaalet har været forelagt, have de 8 erklæret sig mod en hvilken som helst Forhøielse og kun fem for en saadan. Hvorledes de andre iøvrigt vilde have erklæret sig, derom kan man jo ikke have nogen bestemt Mening; kun vil jeg sige, at, hvis det Amtsråd, som jeg før sigtede til, og som er mig nærmest bekendt, havde faaet det samme Spørgsmaal forelagt, vilde det ubetinget have stillet sig ved Siden af de otte, som have erklæret sig imod en Forhøielse, da jeg veed, at Spørgsmaalet angaaende Jordemødrenes Vilkaar særlig har været forhandlet i det — om det har været i Anledning af, at Justitsministeren har æstet Amtsrådets Erklæring, eller om det har været paa Grund af et Andragende fra Jordemødrene til Amtsrådet selv, erindrer jeg ikke. Der er Udskilligt af, hvad det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Gaffner) udtalte, som jeg kan slutte mig til, navnlig det, at der ikke var nogen Grund til, og at det ikke vilde være heldigt at forøge den tætmæssige Betaling. Efter min Erfaring, mit Kjendskab til disse Forhold har den ærede Landsthingsmand fuldstændig Ret i, at der allerede nu ydes en Betaling, som saa langt overstiger den tætmæssige, at der i de allerfleste Tilfælde ikke vilde være rundet Noget for Jordemødrene ved, at den tætmæssige Betaling forhøiedes, hvorimod Billigheden til at yde Mere end netop denne Betaling let vilde kunne formindskes. Det er en Selvsølge, at der kan være og sandsynligvis er stor Forskjel paa Jordemødrenes Vilkaar i de forskjellige Egne i Landet. Men det forekommer mig, at man i saa Tilfælde vil kunne raade Bod paa Mangelen paa tilstrækkeligt Underhold paa de Steder, hvor den findes, uden tillige at paalægge de andre Kredse, hvor tilstrækkeligt Underhold allerede er tilfede, forøgede Udgifter. Da hele Styrelsen af Jordemødrenes Anliggender iøvrigt ligger under Amtsrådene, forekommer det mig, at det vilde være ganske naturligt ogsaa at overlade det til dem at afgjøre, om og hvorvidt der skulde gives Jordemødrene et Tillæg til deres Løn. Jeg skulde tage meget feil, om Amtsrådene ikke allerede nu have udøvet en saadan Virksomhed, om der ikke allerede nu er Amtsrådskredse, hvor der frivillig fra Amtsrådets Side er

tilstaaet Jordemødrene en forhøiet Lønning, naturligvis med vedkommende Ministers Samtykke, idet det jo ikke staa Amtsrådet frit for at forhøie de Amtsræparitionsfonden paahvilende faste Lønninger uden Tilladelse fra Ministeriet. Vilde man gaa den Vej, som jeg her, jeg vil ikke sige, anvise, men kun antyder Muligheden af at følge, og vilde man anse det for heldigt, at Amtsrådene havde nogen større Frihed, end de nu have, til at indbetomme Jordemødrenes mere eller mindre billige Krav, kunde man jo indrette Loven derefter og altsaa udtrykkelig sige, at det staa Amtsrådene frit for at tilstaa Jordemødrene et Lønnings-tillæg indenfor en vis Begrænsning, naar de dertil maatte finde Anledning. Saalænge der kun foreligger den Kjendsgjerning, at af 13 adspurgte Amtsråd de 8 have erklæret sig bestemt mod det, saalænge kan jeg for mit Vedkommende ikke slutte mig til Lovforslagets Bestemmelse om, at samtlige Amtsrådskredse skulde paabødes en forøget Jordemoderløn. Jeg tror, at man er meget tilbøielig til at se Sagen fra en noget anden Side end den, som jeg ser den fra. Det staa for mig saaledes, at, ligesaa lidt som man kan forlange, at Distriktslæggerens Løn skal fastsettes saaledes, at de kunne leve af deres Løn, ligesaa lidt kan man forlange, at Jordemødrenes Løn og øvrige Emolumenter skulde fastsettes saaledes, at en Jordemoder kan leve deraf. Jeg betragter Distriktslægens Løn som det Vederlag, Staten yder ham for de offentlige Forretninger, han udfører, og den Forpligtelse, han har til at udføre andre Forretninger som Fattigvæsenets for en bestemt Betaling. Jeg siger, at Jordemødrenes Stilling er ganske ligesaadan. De offentlige Forretninger, de have, ere meget begrænsede, men derimod have de den almindelige Pligt, at de skulde betjene Alle uvægerlig og for en Minimumsbetaling, men det er ogsaa det Hele. At deres Vilkaar overhovedet ikke kunne være saa særdeles ringe, forekommer mig ogsaa at fremgaa deraf, at der jo dog kan bestaa praktiserende Jordemødre ved Siden af de fastlønnede. Jeg skal give den ærede Landsthingsmand for samme Kreds som jeg, der før havde Ordet (N. Nazmusen), Ret i, at det ikke er grumme mange Steder i det Mindste i Landdistrikterne, hvor der findes praktiserende Jordemødre, men de findes dog og leve. Naar altsaa praktiserende Jordemødre kunne leve paa Landet, uagtet de ikke have fast Løn, Alderstillaag, Bolig o. s. v. o. s. v., forekommer det mig, at det ikke ubetydelige Vederlag, der gives til de faste Jordemødre, ikke kan siges at være aldeles usyldestgjørende. — Den ærede 1ste Landsthingsmand for 2den Kreds (Gaffner) berørte et Punkt, som jo ganske vist ikke foreligger i Lovforslaget, og det er Uanseligheden af, at Tallet af oplærte Jordemødre bliver større. Dersom Sagen forelaa her, dersom den kunde søres videre paa Grundlag af dette Lovforslag, skulde jeg gjøre, hvad jeg formaadede for at støtte den